

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „

Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUGURESCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

Administrația roagă pe d-nii abonați să țină seamă de sacrificiile ce face prin îmbunătățirile aduse acestui ziar și să binevoiască a-și achita abonamentele, unii fiind neplătiți pe câte unu și doi ani.

D-nii abonați cărî și'au schimbat domiciliul de Sf. Gheorghe sunt rugați a ne avisa noua D-lor adresă, pentru a nu suferi întârziere în primirea ziarului.

S U M A R :

Bancrută simplă : Este oare delict faptul comerciantului, care are registrele parafate în regulă, însă care nu are visa pusă la finele Registrului-jurnal? de d. Petre Borș

Câte-va cuvinte asupra legii judecătorilor de pace de A. N. Jurisprudența Română :
Curtea de Casație secția II: Costache Mihail cu Zoe Macarovici și alții.

Idem : Ștefan Borănescu cu Obștea Moșnenilor Călugăreni.
Curtea de Casație secția II: L. C. Manesis cu Charles Ed. Jouvelle, Fratelli Back și V. Loventon.

Idem : V. Caraiman cu N. S. Baboianu și Alexe Avramide.
Curtea de Apel din Bucuresci secția II: Săvastița P. Miștoiu cu P. Ganciu.

Idem secția III: Ștefan și T. Dumitrescu cu Barbu Ghimpoiu.

Informațiuni. — Inștiințare. — Bibliografie.

BANCRUTA SIMPLA

Este oare delict faptul comerciantului, care are registrele parafate în regulă, însă care nu are visa pusă la finele registrului-jurnal?

În Anglita, țară eminentă liberală, legea nu prescrie pentru comercianți obligațiunea de a avea registre; însă cu atât mai rău pentru comerciantul, care cădând în faliment nu va fi în stare să-și justifice operațiunile sale comerciale. Pe lângă represiunea ce i se aplică în cazurile delictuoase, discreditul public și reproba-

țiunea generală 'l consideră stins în fața societății. În Germania se cer registre, însă nu se impune ca o formalitate obligatorie parafarea lor. În Franța, Belgia, Italia, parafarea registrelor este o obligațiune imperios prescrisă pentru comercianți, înfrângerea căreia aduce în cas de faliment represiunea. Codicele nostru comercial luând de model aceste din urmă legislațiuni, prescrie următoarele regule: 1) îndatorește ca indispensabile fie-care comerciant să aibă registru-jurnal, registru-inventar și registru-copiar (art. 22); 2) îndatorește ca comerciantul să numeroteze cele două d'inteiu registre pe fie-care pagină, să le parafeze de judecătorie aplicându-se sigiliul autorității (art. 26). 3) mai mult se impune comerciantului ca să aibă tot acele două d'inteiu registre încheiate și visate la finele anului comercial (art. 27); și al 4-lea comerciantul în cas de faliment devine pasibil de penalitate corecțională ca bancrutar simplu, în cazul când „n'a ținut în mod regulat registrele prescrise de lege, sau cel puțin registrul-jurnal încheiat și visat conform art. 27“ (art. 869 § 5). Deosebirea între dispozițiunile legii noastre de acele ale legiurii italiene, de unde noi le-am împrumutat, stă numai în aceea: că la noi am făcut două articole 26 și 27, în loc ca la italieni unde este un singur articol 23; și că în loc de a se cere visa de la finele registrului-jurnal să fie pusă la finele anului calendaric, la noi această visă se cere a se face la finele anului comercial, adică calculându-se anul de la data începerii operațiunilor comerciale.

Să presupunem pe un comerciant care 'și are registrele obligatorii regulat ținute în conformitate cu legea comercială, dară care cu toate aceste a lipsit de la îndatorirea de a face ca registrul-jurnal să fie încheiat și visat la finele

anului comercial. Să presupunem că acel comerciant cade în faliment, și împrejurarea omisiunii acelei îndatoriri se notează în raporturile lor de către sindic și de către judecătorul-comisar. Să fie oare această împrejurare un motiv plausibil pentru instanțele noastre judecătorești, care se găsească provocate prin acțiunea publică a ministerului public, de a considera asemenea omisiune ca un delict de bancrută simplă și a condamna în consecință pe contraveniente în baza art. 869 § 5 din codicele comercial? S'a prezentat mai multe asemenea cazuri, și instanțele noastre a pedepsit pe contravenient în baza menționatului text de lege. Avem chiar și de Inalta Curte de Casațiune emisă părerea afirmativă prin două deciziuni confirmatoare unor hotărâri ale Curții de Apel din Craiova. Totuși noi ne permitem a avea părere contrară, și ne place a crede că este greșită jurisprudența adoptată.

Nu incapa îndoială că mult mai în regulă este comerciantul care s'a îndeplinit ambele îndatoriri prescrise de art. 26 și 27, de a avea registrul-jurnal și registrul-inventar parafate, cum și registrul-jurnal încheiat și visat la finele anului comercial. Aceasta este foarte de dorit din toate punctele de vedere: 1) că atunci când se trece și cu și toate operațiunile comerciale, și când se inventariază tot activul și pasivul în regulă, avem o oglindă fidelă de starea și pozițiunea comerciantului; și 2) că atunci când se încheie și să visează registrul-jurnal la finele anului comercial se împiedică adăptări frauduloase, la cari s'ar putea da loc în cas când s'ar omite atare formalitate. Totuși nu mai puțin învederat este, că dacă prima formalitate s'a îndeplinit prin parafare, omiterea formalității de a doua nu mai poate face posibil pe comerciantul contravenient de pedeapsă ca pentru un delict de bancrută simplă; fiind că în casul când din cauza lipsei acestei îndatoriri prin o adăptare pusă în urma operațiunilor anului comercial, comerciantul prin acest fapt, care se poate ori-când constata, s'ar constitui debitor pentru datorii neexistente, sau ar disimula prin oare-care cifre parte din activul său, el în asemenea cas devine bancrutar fraudulos în condițiunile art. 873, și se face pasibil de penalitatea prescrisă prin art. 874 aliniatul al treilea. Ceea-ce legiuitorul nostru cere imperios este, că comerciantul să aibă registrele cele două, jurnal și inventar, parafate așa cum prescrie art. 26 din c. com., căci contrar în cas de faliment se face pasibil de bancrută simplă, fiind categoric textul art. 869 § 5 care dice „că este culpabil de bancrută simplă comerciantul care a încetat plățile și se găsește în cas de a nu fi ținut în mod regulat registrele prescrise de lege”. Sensul legii nu este tot așa, dacă având comerciantul registrele legalmente parafate a neglijat numai de a visa registrul-jurnal la finele

anului comercial; lucrul ce rezultă din redactarea textului de lege care dice „dacă n'a ținut în mod regulat registrele prescrise de lege, sau cel puțin registrul-jurnal încheiat și visat conf. art. 27”. De aceea cu drept cuvânt noi credem că se întinde și se forțează aplicațiunea textului de lege, când se pedepsește pe comerciantul falit care și are registrele obligatorii parafate, și care a uitat a și avea și registrul-jurnal visat la finele anului comercial. Pare că numai atunci jurisprudența adoptată ar fi în consonanță cu legea, când în loc de cuvintele sau cel puțin legiuitorul ar fi unit frasa prin cuvântul și; adică în alți termeni când s'ar fi exprimat în modul următor: Este culpabil de bancrută simplă comerciantul falit, care n'a ținut în mod regulat registrele obligatorii și care la finele anului comercial nu și a încheiat și visat registrul-jurnal conform art. 27.

Petre Borș.

CATE-VA CUVINTE

ASUPRA

LEGEI JUDECATORIELOR DE PACE

La 1 Iunie viitor se va pune în aplicare, noua lege a judecătorilor de pace, votată de corpurile legiuitoare în sesiunea trecută, și promulgată la 1 Martie, anul curent.

Prin această lege, competența judecătorilor de pace, atât în materie penală, cât și în materie civilă, s'a întins într'un mod considerabil. Ast-fel prin art. 22 din noua lege, judecătoriele de pace sunt tribunale corecționale și judecă în prima instanță delictelor silvice, când delictul nu atrage după sine o amendă mai mare de 300 lei. Aceste delicturi se judecă înaintea de tribunalele de județ. Modificarea introdusă prin noua lege este bună căci pune pe locuitorii de la țară, cari compun aproape unanimitatea delincenților în materie silvică, în pozițiune de a nu mai bate drumurile distanțe mari până la reședința tribunalului, de multe ori pentru delicturi închipuite. Cu toate acestea, această inovațiune prezintă un inconvenient, nu pentru delincenți, ci pentru stat, și iată care este acest inconvenient: Prin articolul 2 din legea din 4 Iunie 1892, modificatoare unor dispozițiuni din codul silvic, Ministerul public este obligat, în lipsa avocatului statului, să ia concluziuni, în numele Ministerului domeniilor, în procese de delicturi silvice, și pentru despăgubirile civile prevăzute în actele de constatare și codul silvic, dacă, bine înțeles, ar fi conchis la aplicarea pedepsei. Cine va lua concluziuni, pentru despăgubirile civile înaintea judecătorilor de pace unde nu există Ministeriu public? Legea nu spune nimic. Avocații statului? Imposibil, de oare-ce pentru fie-care județ nu este de cât câte un singur avocat care, afară dacă nu va fi moștenit secretul prestidigitatorului Bosco, nu va putea fi nici o dată la mai multe judecării în aceeași zi. A avea mai mulți avocați pe județ nu se poate, căci resursele bugetare nu permit acest lux inutil. Ce e de făcut? Singurul lucru mai practic ar fi ca prin lege să se oblige judecătorul, ca o dată cu aplicarea pedepsei, dacă culpabilitatea delincențului se stabilește, să statueze și asupra despăgubirilor civile dupe actele de constatare și dupe tabelul estimativ anexat pe lângă codul silvic. Altă soluțiune mai practică nu vedem.

O altă inovațiune, și foarte importantă, ce se aduce

prin noua lege a judecătorilor de pace este următoarea: Prin articolul 8 din lege se prevede că în materie imobiliară, judecătorii de pace sunt competenți a judeca, în prima instanță, până la concurența de cinci hectare inclusiv pentru locurile fără clădiri, situate în comunele rurale, nederogându-se însă prin acest articol la dispozițiunile art. 7 din legea rurală, interpretat prin legea din 13 Februarie 1879.

Această dispozițiune a fost luată, credem, de legiuitor, pentru a veni în ajutorul țăranilor, cari pentru procese de minimă importanță, crau siliți să se adreseze la tribunal, situat în cele mai multe cazuri la distanțe mari, și unde cheltuelile de intentarea acțiunii și de procedură fiind foarte mari, sileau pe mulți nenorociți să renunțe la o judecată ale cărei cheltueli nu aveau cu ce să le facă. Cu toate acestea acest articol, destinat în intenția legiuitorului a veni în ajutorul sătenilor, lasă la o parte, nu o croțește, o mare parte din populațiunea sătească. În adevrăr: prin art. 1 din legea rurală din 1867, locuitorii fruntași au fost împroprietăriți, peste locul din vatra satului pentru casă și grădină, cu 11 pogoane la câmp, adică cu cinci hectare și jumătate; ei bine, aceste mii de săteni, fiind proprietari pe o întindere de pământ ce trece cu puțin peste cinci hectare, nu vor putea beneficia de dispozițiunile sus menționatului articol 8, ast-fel că denșii și de aci înainte, în procesele relative la pământul lor, vor trebui să se adreseze tot la tribunalele de județ, și în apel la Curțile de Apel.

S'ar părea însă că de oare ce prin articolul 8 din legea judecătorielor de pace nu se deroagă la dispozițiunile art. 7 din legea rurală, interpretat prin legea din 1879, sătenii împroprietăriți vor putea, în ce privește pământurile ce li s'au dat prin acea lege, să se judece la tribunal în primă și ultimă instanță, fără nici un fel de taxă, pentru acțiunile de ori ce natură ce ar tinde la reintegrarea lor în stăpânirea acelor pământuri.

Ei bine nu este așa. Legea interpretativă din 1879 este o lege excepțională, și ca atare aplicațiunea ei trebuie să fie restrictivă; prin această lege să prescrie că tribunalele să pronunțe, în primă și ultimă instanță, nulitatea actelor de înstreinare sau de ipotecă, a pământului dat de lege, ce un sătean sau moștenitorii săi ar fi consimțit, fie prin acte între vii, fie prin testament, către o persoană alta de cât comuna sau vre un consătean neîmproprietărit. Atâta tot; ast-fel că în ori ce fel de altă acțiune, prin care însă nu s'ar cere anularea vre unui act de înstreinare sau de ipotecă, într'o acțiune în revendicare de pildă, săteanul trebuie să urmeze calea regulată, calea dreptului comun, să treacă prin filiera tutulor instanțelor ordinare și să suporte cheltueli de timbre, taxe de portărei. ect.— Această este și jurisprudența Curții de Casațiune. (Decisiunea No. 95 din 14 Martie 1889, secțiua I. Buletin, 1889, pagina 274). Așa dar, sunt mii de săteni, cari pentru că au o jumătate de hectar peste cinci hectare, nu vor putea beneficia de art. 8 din noua lege a judecătorilor de pace. Credem că este o scăpare din vedere din partea legiuitorului, și care s'ar putea îndrepta modificându-se art. 8 în sensul ca competența judecătorilor de pace să fie, în acțiunile imobiliare, până la șase hectare.

A. N.

Cu Incepere de la 23 Aprilie a. c. Redacțiua și administrațiua acestui Ziar s'a mutat tot în strada Colței No. 35 vis-a-vis de Spitalul Colței unde i se vor adresa ori-ce cereri și corespondențe.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 18 Martie 1894

Președențiua Domnului Gr. Lahovari, președinte

Costache Mihail cu Zoe Macarovici și alții.

Esecuțiune.—Hotărări și titlurii esecutorii.—Dacă se pot esecuta contra moștenitorilor debitorului,—când esecutarea nu începuse încă la moartea debitorului.—Ce formalități trebuie indeplinite în asemenea cas.—Dacă aceste formalități sunt prevădute subt pedeapsă de nulitate.

(Art. 398 și 388 din pr. civilă.)

Hotărările și titlurile esecutorii nu se vor putea esecuta contra moștenitorilor debitorului, dacă esecutiunea nu începuse încă la mórtea debitorului, de cât 8 zile după ce li s'au încunoștiintat în persoană sau la domiciliu acele titluri sau hotăriri, și această formalitate este prevădută subt pedeapsă de nulitate.

Ast-fel, numai esecutiunea trebuie să fie precedată cu opt zile de comunicarea titlului sau hotărării ce se esecută, însă nu și somațiunea, întru cât somațiunea nu este un act de esecutare, ci este o deșteptare ce se aduce debitorului că are să fie urmărit și esecutat dacă nu va plăti.

Decisiunea No. 108/94. — Casată decisiunea Curței de Apel Iași secțiua II No. 138/93*) dată în procesul dintre Costache Mihail cu Zoe Macarovici și alții.

S'a citit raportul făcut în cauză de Domnul Consilier R. N. Opranu.

S'au ascultat: D-l Emil Lăzărescu, avocatul recurentului în desvoltarea motivelor de casare și

D-l Sculi Logothetides, avocatul intimatei Zoe Macarovici, în combateri, în lipsa celor-l'alți intimați sub L-t Macarovici, Ruxanda și C. Balais.

S'a ascultat și D-l Procuror Ciru Oeconomu, în concludusiuni, în cauză fiind minori.

Curtea deliberând

Asupra motivului II și III,

„II. Greșită aplicare a legei art. 388 pr. civ. la sequestru pe venituri pe când în această materie ea și „la materia analoagă a popririi în mână celor d'al treilea „procedura specială nu cere o somație care să precedă „cererea; Dacă legea cere o somațiune când e vorba de „o execuțiune parată, nu e necesară o atare când pârțile urmează a fi citate și esecutate numai în urma „unei hătărări“

„III. Greșită aplicare a legei art. 780 c. c. și 398 pr. civ. când curtea zice că nici somația de plată prevăzută de art. 388 (în cas când aceasta ar fi necesară) „n'ar putea fi făcută înainte de expirarea celor opt zile „sau chiar prin actul cu care se încunoștiintădeă titlul „moștenitorilor, legea nu oprește în acest termen de cât „numai esecutarea reală iar nu și somațiunea care nu „e de cât o prevestire iar nu un act de esecutare, de „acea se zicea că ea precede esecutarea (art. 388); deci „semnificarea titlului eredului conf. art. 398 pr. civ poate „fi reunită în același act cu somațiunea de esecutare, „destul numai că esecutiunea efectivă să n'aibă loc de „cât după 8 zile pentru ca cerințele legei să fie indeplinite, ceia ce în specie au avut loc, căci la 3 Martie „prin somația No. 98, i-a notificat tutricei și titlul esecutor conf. art. 398 și în același act, cum constată „chiar Curtea, i-a făcut și somația de esecutare, iar „cererea de secfestru s'a făcut tocmai în Aprilie, adică „peste o lună“.

*) Publicată în Curierul Judiciar No. 83/93.

Având în vedere că din decisiunea atacată cu recurs se constată că obiectul acțiunii de față este cererea făcută de recurentul Costache Mihail, în calitate de creditor al defunctului Al. Macarovici, în contra Zoi Macarovici, tutricea legală a minorilor defunctului Al. Macarovici, și în contra Rucsandrei Balais, născută Al. Macarovici, pentru sechestrarea veniturilor moșiei Blăgești din județul Bacău, și a pădurei după zisa moșie, ținută în arendă de defunctul Al. Macarovici.

Că Curtea, în apel, confirmând sentința tribunalului care respinsese reclamațiunea lui C. Mihail, stabilește că după prescripțiunile art. 398 pr. civ. o hotărâre nu poate fi executată contra moștenitorilor de cât după opt zile de la încunostiințarea făcută lor despre acea hotărâre sau titlu, și că, conform art. 388 pr. civ. execuțiunea nu se poate face fără a fi fost precedată de o somațiune, că în specie, Curtea constată în fapt că somațiunea făcută tutorei Zoe Macarovici este nulă, fiind că nu i-a fost notificată după expirarea celor opt zile, ci chiar în ziua comunicării hotărârei ce era să se execute;

Având în vedere că art. 398 pr. c. prevede că dacă execuțiunea nu începuse încă la moartea debitorului, hotărârile și titlurile executorii, nu se vor putea executa în contra moștenitorilor, sub pedeapsă de nulitate, de cât opt zile după ce li s'au încunostiințat în persoană sau la domiciliu acele titluri sau hotărâri;

Considerând că în specie se constată în fapt din decisiunea atacată cu recurs, că la 3 Martie s'a lăsat tutorei Zoe Macarovici, d'impreună cu somațiunea de plată o copie după sentința No. 363 și că execuțiunea acestei sentințe s'a făcut la 23 aceeași lună de către portăreii tribunalului Bacău, prin urmare după 20 zile de la comunicarea hotărârei ce se execută;

Considerând că Curtea de apel dă o greșită interpretare a art. 398 intru cât acest articol cere ca execuțiunea să fie precedată cu opt zile de comunicarea titlului sau hotărârei ce se execută, iar nu somațiunea, de oare-ce somațiunea nu este un act de execuțiune, ci este o deșeptare ce se aduce debitorului că are să fie urmărit și executat dacă nu va plăti;

Că aceasta reese și din art. 388 din pr. civ. visat de Curte, care prevede că execuțiunea cată să fie precedată de o somațiune de executare;

Că așa fiind motivele invocate sunt intemeiate;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele alte motive,

Curtea,

De acord cu concludsiile d-lui Procuror. Ciru Oeconomu, Casează.

Audiența de la 22 Martie 1894

Președinția D-lui Gr. Lahovari, Președinte

Stefan Borănescu cu Obștea Moșnenilor Călugăreni.

Cete de moșneni. — Citațiune. — Comunicarea copiei după hotărâre. — Cum se citează cetele de moșneni și cum trebuie să li se facă comunicarea copiei după hotărâre.

Mandat. — Mandat indivisibil dat mai multor persoane. — Dacă împedierea unora dintre mandatarii de a se prezenta la înfățișare, justifică necesarmente și împedierea celor l-alți.

Evințiune. — Dacă heredele sau cumpărătorul evins din imobilul căzut în lotul său sau cumpărat, are o acțiune reală sau numai o acțiune personală în despăgubire contra coher. zilor săi sau contra vînzătorului.

(Art. 75 al. 8 pr. civ.; art. 787, 788 și 1341 cod. civil.)

1) Cetele de moșneni fiind chemate în judecată printr'o singură citațiune colectivă, urmează de aci că și copia după hotărâre nu li se comunică de cât una pentru fie-care ceată, însă această co-

pie trebuie adusă la cunoștința tuturilor moșnenilor de către primarul respectiv.

Ast-fel este nulă comunicarea copiei după hotărâre când se constată că nu s'a pus în vederea tuturilor moșnenilor ce compun o ceată.

2) Când mandatul dat de cine-va mai multor persoane pentru a'l reprezenta în justiție este indivisibil, adică când mandatarii nu pot lucra de cât în mod conjunctiv, împedierea în care s'ar găsi unii din ei de a se prezenta la înfățișare, justifică necesarmente și împedierea celor l-alți, o dată ce aceștia nu aveau capacitatea de a reprezenta singuri pe mandante în instanță.

3) Eredele sau cumpărătorul care a fost evins de un terțiu din posesiunea unui imobil determinat căzut în lotul său, sau cumpărat de la vînzător, nu poate avea contra coher. zilor săi sau contra vînzătorului, de cât o acțiune personală în despăgubirea valorii imobilului din care a fost evins, iar nu o acțiune reală.

Decisiunea No. 112/94. Respins ca nefundat recursul făcut de Stefan Borănescu contra decisiunii No. 203/93 pronunțată de Curtea de Apel Craiova, secția II, în proces cu Obștea Moșnenilor Călugăreni.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. Giani.

S'a ascultat: D-nii C. Disescu și M. Schina, avocații recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare invocate și d-l B. Misir, avocatul intimaților, în combaterile sale.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare:

„Instanțele de fond declarând că comunicarea decisiunii sale No. 12/93 nu s'a făcut către ceata Moșnenilor Călugăreni în conformitatea dispozițiilor art. 74, 75 și 153 din pr. civ. și admitând ratificarea opozițiunii făcută contra zisei decisiuni prin petiția registrată la No. 1045/93, sub-scisă de Preotul C. Apostolescu, B. B. Șerbănescu, B. I. Lăescu, și I. Iacovescu, a violat art. 74, 75 alin. 8 și 153 pr. civ. și principiul „de drept, că după expirarea termenului de opozițiune, nici se mai poate face opozițiune, nici se poate ratifica o opozițiune nulă“.

Considerând că din textul art. 75 alin. 8 din proced. civ. reese că de și, în adevăr, cetele de moșneni urmează să fie chemate printr'o singură citațiune colectivă, această citațiune însă cată să fie pusă în cunoștința tuturilor moșnenilor de către primarul respectiv;

Considerând că, din decisiunea atacată cu recurs, rezultă că Curtea de Apel declară nulă comunicarea hotărârei în cestiune către moșnenii Călugăreni, comunicare care, asemănat art. 153 combinat cu art. 74 și 75 din zisa procedură, se face ca și citațiunile, pe motiv că din însăși procesul verbal încheiat de consiliul comunal, conform art. 75, se constată că zisa hotărâre nu s'a comunicat tuturilor moșnenilor;

Considerând că o asemenea constatare, constituind o cestiune de fapt, decisiunea judecătorului de fond, în această privință scapă decisiunea Curței de Casațiune;

Considerând că odată declarată nulă comunicarea și hotărârii, Curtea de Apel cu drept cuvânt a admis pe moșnenii Călugăreni a ratifica în audiență, prin avocatul lor d. Misir, opozițiunea făcută contra ei de către Preotul C. Apostolescu, B. B. Șerbănescu, B. I. Lăescu și I. Iacovescu, chiar dacă aceștia n'ar fi avut calitatea sau capacitatea d'a face o atare opozițiune în numele moșnenilor, intru cât aceștia—moșnenii—se găseau încă în termenul util de a face acea opozițiune, prin neco-

municarea zisei hotărâri în mod regulat în persoana lor ; și deci mijlocul de casare invocat călă a se respinge ca ne întemeiat.

Asupra motivului II :

„Asupra incidentului ridicat de noi : că opozițiunea „moșnenilor e ne justificată, întru cât numai doi din mandatarii lor au dovedit cauza care i-a împedat de a se infățișa. Curtea intră în teoria indivisibilității mandatului, pe care o eludează cu ocazia primului incident. „Aci Curtea de Apel susține că deși moșnenii Călugăreni „au dat mandat, pentru a face opoziție, la patru persoane, fie—care din acești mandatarii poate lucra singuri „de oare—ce nu li se impune prin procură de a lucra „câte patru împreună, cu această instanța de fond violează într'un mod patent principiul invizibilității mandatului și face o greșită aplicație în speță a art. 1515 „cod. civ.“

Considerând că chiar dacă s'ar admite că mandatul dat de cine—va mai multor persoane, pentru a l reprezenta în justiție, este, după obiectul său, un mandat indivisibil, așa că mandatarii nu pot lucra de cât în mod conjunctiv, apoi cu atât mai mult consecința logică și naturală este că împiedicarea în care s'ar găsi unii din ei, de a se presenta la infățișare, justifică necesarmente și împiedicarea celor—alții, odată ce aceștia nu aveau capacitatea de a reprezenta singuri pe mandante în instanță. Că, dar, pe cât timp Curtea de Apel a constatat în fapt, că doi din mandatarii moșnenilor și au justificat cauzele, care i—au împedat de a se presenta înaintea ei, în ziua când s'a pronunțat deciziunea opoșată, apoi dânsa cu drept cuvânt a admis opozițiunea ca justificată.

Asupra motivului IV :

„Curtea de Apel din Craiova cu toate judecățile anterioare, recunoaște că am incontestabil drept la 200 „stânjeni în hotarul moșiei Schiopoia în care moșnenii „Călugăreni sunt, ca să refuze însă de a îndatora pe „moșnenii să—mă dea în natură cei 200 stânjeni în numărul hotar, sub cuvântul că : fie—care moșnean, după „art. 787 și 788 cod. civ. fie ca cumpărător de la moșnenii, după art. 1341 cod. civ. n'am de cât un drept „de despăgubire în bani, întru cât am fost evins de Răcuț din stânjenii ce posedam, prin confirmarea hotărniciei lui Răcuț. Prin aceasta instanța de fond comite „o tăgadă de dreptate, violează autoritatea lucrului judecat, rezultând pentru mine din decizia Curții de „Apel din București secția II No. 66 din 1879, face o „greșită aplicație a art. 787, 788 și 1341 cod. civ. „Intr'adevăr întru cât moșnenii Călugăreni sunt încă proprietari și posesori în hotarul Schiopoia, întru cât ei „în toate timpurile ne au recunoscut dreptul de a poseseda 200 stânjeni în acel hotar, întru cât evicțiunea „lui Răcuț, pronunțată față cu ei, dovedește că am fost puși de dânsi în posesie acolo unde ei n'aveau dreptul să mă pue, întru cât ei nu pot și nici o să încercat să dovedească că eu am usurpat de la Răcuț, obligația moșnenilor Călugăreni de a—mă procura posesia „efectivă a acelor 200 stânjeni în hotarul Schiopoia „subsistă încă și deferendul numai poate purta de cât „numai asupra determinării locului unde urmează să i „posed.“

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs din care reese că recurentul Stefan Borănescu cere prin acțiunea intentată contra moșnenilor Călugăreni d'a i se recunoaște dreptul la 200 stânjeni pământ în hotarul numit Schiopoia, și să i se confirme planul și hotărnicia făcută de hotarnicul I. Bureli în anul 1869, prin care i s'a determinat locul unde are să stăpânească acei stânjeni de moșie în zisul hotar.

Având în vedere că Curtea de Apel, în urma desbaterilor ce au avut loc înaintea sa și față cu actele pro-

duse în cauză, constatând în fapt că Borănescu a stăpănit, în adevăr, mai mult timp cei 200 stânjeni *determinați* în hotarul Schiopoia și că la 1881 a fost deposedat prin judecată de către Răcuț, respinge însă pretențiunea recurentului Borănescu pe motivele că : fie că dânsul și autorii săi ar fi posedat pământ ce i s'a determinat ast—fel, ca moșnean, în hotarul Schiopoia, al cărui întreg trup este în stăpânirea moșnenilor Călugăreni, fie că dânsul au posedat acei 200 stânjeni *determinați*, cu titlul de cumpărător de la moșnenii Călugăreni, și într'un caz și în cel—alt, cum Borănescu a fost evins din posesiune de către numitul Răcuț prin hotărârea din 1881, dânsul nu poate avea contra moșnenilor, asemănat art. 787, 788 și 1341 din c. civ., de cât o acțiune personală în despăgubire, iar nici de cum o acțiune reală, cum este aceea ce exercită astă—dî.

Având în vedere art. 787, 788 și 1341 din c. civ.

Considerând că, în adevăr, după prescripțiunile citatelor articole eredele său cumpărătorul care a fost evins de un terțiu din posesiunea unui imobil determinat căzut în lotul său, sau cumpărat de la vândător, nu poate avea contra coerezilor săi sau a vândătorului, de cât o acțiune personală în despăgubirea valorii aceluși imobil, din care a fost evins, iar nu o acțiune reală.

Considerând că, ast—fel fiind, instanța de fond respingând ca neadmisibilă pretențiunea lui Borănescu, n'a făcut de cât o justă aplicație a citatelor articole din lege, și deci motivul de casare ce se invoacă rămâne ne—întemeiat.

Asupra motivului al III :

„Instanța de fond judecând că cererea de hotărnicie, „care face obiectul procesului, în stăpânirea și determinarea a 200 stânjeni în hotarul Schiopoia este inadmisibilă, întru cât sub—semnatul am fost evins la 1881, „de Racuți, pentru datoria moșnenilor, face un exces de „putere și violează principiul de drept, că acțiunea în „revendicare și hotărnicie se poate intenta, atât de cel „ce posedă în tot sau în parte, cât și de cel ce nu posedă „bunul ce se revendică și se hotărniceste.

„De alt—fel atât în anul 1865, când am cerut și eu autorizația de hotărnicie, cât și la anul 1869, când Racuți „a depus în tribunal planul și hotărnicia, eu posedam „acești 200 stânjeni devisați lângă Racuți precum mi—a „deosebit și hotarnicul Bureli.»

Considerând că odată stabilit cum că recurentul Borănescu nu are drept să pretindă de la intimații moșnenii acea sumă de 200 stânjeni moșie, în locul celor de care a fost evins de către Racuți, că nu are eu alte cuvinte o acțiune reală contra numiților moșnenii, ci numai o acțiune personală în despăgubire, apoi rămâne fără nici un interes a se mai discuta dacă sunt sau nu legale motivele pe care Curtea de Apel s'a întemeiat, prin deciziunea sa, pentru a respinge cererea accesorie a lui Borănescu, de a i se confirma planul și hotărnicia depusă.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA II

Audiența de la 5 Aprilie 1894

Președenția d—lui N. Mandrea, consilier

L. C. Manesis cu Charles Ed. Jonelle, Fratelli Back și V. Loventon

Recurs.—Vânzare.—Vânzarea unor șlepurî.—Decă prescripțiile verbale ce constată vânzarea unor asemenea bunuri mobiliare se pot ataca pe calea recursului în Cassație.—Neadmisibilitate.

(Art. 437, 449 și 428 pr. c., și art. 927 codul comercial).

Recursul făcut în contra unor procese—verbale ce constată vânzarea unor vase plutitoare, adică o vânzare de bunuri mobiliare, nu este admisibil,

întru cât asemenea prescripte-verbale nu se pot ataca pe calea recursului în Casațiune.

Decisiunea 288/94.—Respins ca neadmisibil recursul făcut de d. L. C. Manesis, contra proceselor-verbale ale d-lui jude delegat al tribunalului Brăila cu No. 335 și No.... 94 date în proces cu Charles Ed. Jouelle, Fratelli Back și V. Loventon.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier D' Cuculi.

S'a ascultat d. Constantinescu avocatul intimaților Charles Ed. Jouelle, Fratelli Back și V. Loventon în dezvoltarea incidentului de neadmisibilitatea recursului, precum și d. Georgescu, avocatul recurentului L. C. Manesis, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului :

Având în vedere declarațiunea de recurs înregistrată la No. 327/94, din care se constată că recurentul a făcut recurs în contra proceselor verbale dresate de judele delegat al tribunalului Brăila cu No... cum și al trib. Brăila cu No 335/94 prin care s'a confirmat adjudecarea unor șlepură ale recurentului către d-nii Fratelli Back și V. Loventon;

Considerând că recursul de față este făcut în contra unor procese verbale constatatoare de adjudecarea unor vase adică de bunuri mobile;

Că în privința unor asemenea prescripte verbal partea interesantă poate exercita acțiunea recursorie pentru leziune, în conformitate cu art. 437 combinat cu 449 p. c. în contra agentului de urmărire ori a celor-l'alți oficeri publici ce au executat,—mai poate partea să exercite mijloacele admise de art. 428 p. c. care dispoitiv al procedurii civile se poate explica conform art. 927 cod. com. care admite pentru tot ce nu este expres regulat aplicarea dispozițiilor cod. de proced. civilă relative la urmărirea silită a bunurilor mobile dar partea nu poate recurge la Curtea de Casație contra acelor procese verbale precum s'a făcut, nu numai fiind-că în contra ultimului act constatator vânzării de bunuri mobile nu e recurs admis de proc. civ., ci și pentru considerația, că în această procedură specială, precum organizează codul de comerț, dreptul de recurs nu e admis.

Ca prin urmare, recursul de față ne fiind făcut în conformitate cu legea câtă a se respinge ca neadmisibil.

Pentru aceste motive Curtea, admite incidentul și respinge recursul ca neadmisibil.

Audiența de la 22 Martie 1894

Președenția d-lui N. Mandrea, consilier.

V. Caraiman cu N. S. Baboianu și Alexe Avramide.

Urmărire silită. — Supralicitare. — Când are loc supralicitarea.

Vacanțiune. — Cum se compune secțiunea vacanțelor la tribunalele cu o singură secțiune.—Dacă la asemenea tribunale un singur judecător este competent a judeca și a da ordonanțe de adjudecare. — Când poate da asemenea ordonanțe.

Mijloace noi.—Dacă se pot invoca în Casațiune mijloace noi ce nu au fost invocate la instanțele de fond.

(Art. 549 pr. civilă și art. 9 din legea pentru vacanțele Curților și tribunalelor).

1) Supralicitarea nu are loc de cât atunci când va fi ofertă de supralicitare, iar în cazul când la ziua desftă pentru supralicitare nu se prezintă nimeni spre a da un preț mai mare, lucru se adjudecă definitiv asupra adjudecatarului provisoriu fără să mai fie necesare și alte strigări.

2) În timpul vacanțelor mari, la tribunalele cu o singură secțiune, un singur judecător este competent a face toate actele pe care le face complectul tribunalului în timpuri ordinare.

Ast-fel, când adjudecarea unui imobil a avut loc înainte de vacanțe, și înaintea complectului tribunalului, iar termenul—de patru săptămâni, când urma a se libera ordonanța, s'a împlinit în timpul vacanței, ordonanța dată și semnată de un singur judecător, este legală.

3) Înaintea Casațiunii nu se pot propune pentru prima oară mijloace noi ce nu au fost invocate înainte instanțelor de fond, când acele mijloace nu sunt de ordine publică.

Decisiunea 274/94.—Respins ca nefondat recursul făcut de V. Caraiman contra ordonanței de adjudecare a tribunalului Tulcea, secția vacanțelor cu No. 2849/93 dată în proces cu N. S. Baboianu și Alexe Avramide.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier Al. Degré...

S'a ascultat d. D. Ghebapcea avocatul recurentului V. Caraiman în dezvoltarea motivelor de casare și d. C. Popovici Costi, avocatul intimaților N. S. Baboianu și Alexe Avramide în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I-i și II-lea de casare :

„Violarea art. 118 p. civ. întru cât adjudecarea provisorie nu s'a dat, nici citit în ședință publică cum aceasta rezultă din jurnalul No. 2563 din 16 Iunie 1893 pag. 52. verso și 72 și jurnalul No. 2576 din 16 Iunie 93 și 2577.“

„Violarea art. 538 pr. civ. de oare ce nu se constată că licitațiunea s'a făcut cu ușile deschise cum rezultă din jurnalele menționate mai sus.“

Considerând că, din prescriptele-verbale dresate în cauză, se constata că licitațiunea a avut loc în audiență publică, și cu ușile auditoriului deschise, că prin urmare mijlocul este neesact în fapt.

Asupra motivului III :

„Violarea art. 549 pr. civ. din următoarele puncte de vedere a) că nu s'a făcut cele trei strigări pretinse de lege și b) că adjudecarea definitivă nu s'a dat și citit în ședință publică.“

Considerând că după prescripțiunile art. 549 pr. civ. supra-licitarea nu se urmează de cât atunci când va fi ofertă de supra-licitare, iar în cazul când la ziua desftă pentru supra-licitare nu se prezintă nimeni spre a da un preț mai mare, lucru se adjudecă definitiv asupra aceluia, asupra căruia s'a făcut adjudecarea provisorie fără să mai fie necesare și alte strigări.

Că dar și acest motiv este nefondat.

Asupra motivului V :

„Nulitatea ordonanței de adjudecare din următoarele puncte de vedere.

a) Că ea s'a dat numai de un singur judecător, iar nu de complect.

b) Că fiind vacanțe nu se putea libera în acel timp ordonanță.“

Considerând că adjudecarea atât cea provisorie cât și cea definitivă, a avut loc înainte complectului tribunalului, iar termenul de patru săptămâni, când urma a se libera ordonanța, împlinindu-se în vacanță, ea a fost semnată de un singur judecător.

Considerând că, după art. 9 din legea vacanțelor, la tribunalele cu o singură secțiune, un singur judecător este competent a face toate actele pe care le face complectul tribunalului în timpuri ordinare ;

Că, legea fixând termenul când urmează a se libera ordonanța, și în specie, acest termen împlinindu-se în vacanță, judecătorul care era competente a judeca, era dator a libera și ordonanța.

Asupra motivului VI:

„Violarea art. 1309 întru cât imobilul s'au adjudecat asupra d-lui Baboianu care este avocat.“

Considerând că acest motiv nu s'a propus la instanța de fond el nu poate fi propus pentru l-a oară înaintea acestei Curți ne fiind de ordine publică.

În ce privește motivul IV ne fiind susținut în instanță dată a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

CURTEA DE APEL DIN BUCURESCI SECȚIA II

Audiența de la 18 Martie 1894

Președinția d-lui Ath. C. Kivu, președinte.

Sevastița P. Miștoiu cu N. Ganciu.

Decisiune civilă No. 68.

Usufruct.—Dacă usufructul are vre un drept asupra carierelor de pietriș sau nisip a căror exploatare nu era începută la constituirea usufructului.

Usufruct.—Cine are usufructul și administrațiunea bunurilor dotale în timpul căsătoriei.

Imobil dotal.—Cariere de pietriș sau nisip într'un imobil dotal.—Decă soții pot exploata asemenea cariere decă nu era începută la constituirea dotei.—Decă pot închiria acest drept de exploatare.

Decă clauza de vânzarea imobilului dotal cu întrebuințarea prețului în cumpărarea altui imobil dă drept soților a deschide asemenea cariere sau să închirieze acest drept.

(Art. 538 codul civil).

1) *Usufructuarul n'are absolut nici un drept asupra carierelor de piatră sau de nisip a căror exploatare nu era începută la constituirea usufructului.*

2) *În timpul căsătoriei, soțul singur are usufructul și administrațiunea averii sale dotale.*

3) *Nici soțul, nici soția, și nici ambii soți împreună nu pot închiria altuia dreptul de a deschide cariere de pietriș sau nisip pe locul dotal, când asemenea cariere nu erau deschise înainte ca acel loc să fie constituit dotă.*

4) *Clauza din contractul de căsătorie, prin care se permite soților a vinde imobilul dotal întrebuințând prețul vânzării la cumpărarea unui alt imobil, nu dă drept soților a deschide în timpul căsătoriei, cariere de pietriș sau nisip în imobilul dotal și prin urmare nici să închirieze acest drept altuia, întru cât închirierea acestui drept nu se poate considera ca o vânzare parțială.*

S'au ascultat d-nii Stavri Predescu și Ștefănescu Priboy, avocații apelantei Sevastița P. Miștoiu, în desvoltarea motivelor de apel, precum și d. M. Antonescu, avocatul intimatului N. Ganciu, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Sevastița P. Miștoiu cu autorizarea soțului său în contra sentinței No. 104/92 a trib. Ilfov sect. II.

Având în vedere susținerile părților în instanță, concludsiunile lor scrise și actele prezentate;

Având în vedere că obiectul acțiunii de față consistă în cererea făcută de S. Miștoiu, cu autorizația soțului său, de a se declara resiliat contractul de locațiune prin care dengoii închiriază intimatului N. Ganciu o vie a lor dotală cu facultate pentru chirie de a instala în acea vie o fabrică de cărămidă exploatând pământul, nisipul și pietrișul ori cum va voi;

Având în vedere că din desbaterile urmate și din de-

clarațiunile părților reese că intimatul luând în posesiune sus disul imobil a instalat o cărămidărie și a pus în exploatare, prin facere de gropi, nisipul și pietrișul aflat pe acel loc;

Considerând că în timpul căsătoriei soțul singur are usufructul și administrațiunea averii sale dotale și că, după dispozițiile clare și nelindoișe ale art. 538 c. c. un usufructuar n'are absolut nici un drept asupra pietrișurilor și nisipurilor a căror exploatare nu era începută la constituirea usufructului;

Considerând că din actul dotal al reclamantilor constatându-se că, la constituirea dotei pe locul închiriat nu era înființată nici o asemenea instalațiune, aplicând art. 538, Curtea dată a declara că soțul, sau ambii soți împreună, soția ne având în timpul căsătoriei nici un drept de administrație asupra averii sale dotale, nu puteau conceda ceea ce nu aveau, și că, prin urmare, din acest punct de vedere contractul de locațiune sus menționat urmează a fi resiliat;

Considerând că clauza din contractul dotal, al reclamantilor, prin care li se permite a vinde imobilul întrebuințând prețul lui în cumpărarea unui alt imobil care va deveni dotal, această clausă nu poate fi invocată de intimat de oare-ce în specie nu e chestiune de alienațiune, de o vânzare, ci de o închiriere, și, în orice caz, dreptul de alienare fiind stipulat în contract, dintr'ensul nu se poate deduce că soții pot în timpul căsătoriei contraveni articolului 538. c. c. deschizând cariere de pietriș sau nisip; a admite contrariul ar fi a permite soților, în cas când pot aliena cu clauza însă de reintrebuințare, să distrugă imobilul, sau cel puțin să'l facă impropriu a mai servi la ceva la expirarea contractului dotal.

Că, așa fiind și contractul de închiriere intervenit între părți urmând a se anula, Curtea dată a înălțura propunerea intimatului de a se considera convenția dintre părți ca conținând o vânzare parțială.

Pentru aceste motive,

Admite apelul făcut,

Reformează sentința cu No. 104/92 c tribunalului Ilfov secția II și

Declară resiliat contractul.

(ss.) **At. C. Kivu, G. N. Bagdat, T. T. Djuvara.**

Opiniune,

Având în vedere că acțiunea ce se face de d-na Sevastița P. Miștoiu și soțul său P. I. Miștoiu lui N. Ganciu pentru a'i anula actul autentic de închirierea unui imobil dotal, e d'o evidentă rea credință, căci pe lângă că natura acestui imobil nu comportă altă folosință de cât aceea care se face astăzi, afară de aceasta, chiria ce se plătește de 700 lei pe an e mai mult ca echivalentul folosinței acestui loc absolut improductiv și evaluat în actul dotal la 4000 lei.

Considerând că soții prin contractul lor de căsătorie stipulează că au dreptul d'a putea înstreina acest imobil cu condițiune d'a cumpăra alt imobil.

Considerând că intimatul N. Ganciu oferă, pentru a nu fi victima combinațiilor neonestе a apelanților, d'a cumpăra alt imobil soților de aceeași întindere și valoare care o avea imobilul lor dotal când i s'a dat folosința ce o exersă acum.

Considerând că această propunere este acceptabilă și nu contradice nici un principiu de drept asupra chestiunii de față; că această soluțiune ca posibilitate juridică e foarte equitabilă în specie.

Pentru aceste motive, sunt de opiniune, a se respinge, apelul făcut de S. P. Miștoiu și a se confirma sentința apelată cu No. 104/92.

(ss.) **A. Eustațiu.**

CURTEA DE APEL DIN BUCURESCI SECȚIA III

Audiența de la 29 Martie 1894

Președinția d-lui I. Cerkez, Membru.

Stefan și T. Dumitrescu cu Barbu Ghimpoiu.

Decisiune Comercială No. 20

Faliment.—Concordat.—Cota concordatară. Cât se plătesc creanțele contra falitului.
(Art. 853 și 229 din codul comercial).

Toate creanțele în contra falitului, fie că au fost trecute sau nu în bilanț, verificate sau neverificate, nu pot să fie plătite de cât conform convențiunei stabilite prin concordat.

S'au ascultat: D-l C. Polizu, avocatul contestatorilor Stefan și T. Dumitrescu în dezvoltarea motivelor contestațiunei și

D-l G. Bursan, avocatul intimatului Barbu Ghimpoiu, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra contestațiunei făcută de Ștefan Dumitrescu, și T. Dumitrescu la executarea decesiunei cu No. 1494.

Având în vedere că prin hotărârea ce se execută se constată existența unei creanțe de 6000 lei în favorul intimatului Barbu Ghimpoiu.

Având în vedere că din dispozițiunile art. 853 codul comercial rezultă în mod virtual că toate creanțele în contra falitului, fie că au fost trecute sau nu în bilanț, verificate sau neverificate nu pot să fie plătite de cât conform convențiunei stabilită prin concordat.

Având în vedere că și în decisiunea de fond se prevede că suma datorită de contestatori ar fi de 6000 lei, însă această sumă prin concordat, care este obligatoriu pentru toți creditorii, este redusă la 21% după cum rezultă din concordatul intervenit la 19 Martie 1890. Omologat prin sentința tribunalului comercial de Ilfov No. 2286/90

Având în vedere că dispozițiunile art. 229 zisul cod nu poate fi aplicabile în specie întru cât contestatorii, prin chiar contestațiunea de față, și manifestă voința că nu înțeleg a beneficia de reabilitare, deci neplătind benevol creanța în întregimea ei, nu li se poate cere de cât cota concordatară.

Pentru aceste motive în virtutea legii

Decide

Admite contestațiunea făcută de Ștefan Dumitrescu și T. Dumitrescu la executarea decesiunei cu No. 1494.

Dispune ca Ștefan Dumitrescu și T. Dumitrescu, să plătească lui Barbu Ghimpoiu creanța de lei șase mii coprinsă în decisiunea ce se execută, conform cotei concordatară adică cu două-zeci și unu lei sută.

Informatiuni

Curtea de Apel din București, secțiunea I, a fixat ziua de Mercuri, 4 Maiu, spre a numi din oficiu experți, în procesul dintre d-l Grigore Sturza și d-na Gorgiacof, experți însărcinați cu evaluarea unei părți din averea rămasă pe urma fostului domn Michaiu Sturza.

* * *

Tribunalul Ilfov, secția III, a admis liberarea pe cauză a lui Hugo Sohn, inculpat pentru abus de încre-

dere și escrocherie în prejudiciul unei case străine Lurchaus.

Procesul se va judeca la 13 Iunie viitor.

* * *

Ministerul justiției vestește prin „Monitorul Oficial“ pe toți aceia cari întrunesc condițiunile cerute de noua lege a judecătorielor de pace pentru a putea fi judecatori, și cari doresc a ocupa asemenea funcțiune, să adreseze cererile lor ministerului până la 15 Maiu viitor.

BIBLIOGRAFIE

A apărut de subț presă în editura tipografiei „Gutenberg“, (Ioseph Göbl),

CODICELE CIVIL

ADNOTAT CU JURISPRUDENȚA ROMANA

Partea I coprinde toate decisiunile date de Curtea de Casație de la 1866 până la 1 Martie 1894, și decisiunile mai importante ale Curților de Apel și tribunalelor, de **George N. Fratoșteanu**, Președintele tribunalului Vâlcea.—D-l Fratoșteanu, în noua și importantă sa lucrare, a urmat acelaș metod ca și pentru codicele comercial, penal și de instrucțiune criminală, ce a publicat deja adnotate cu jurisprudența română, reproducând pe lângă soluțiunea dată de instanțele judecătorești și considerantele hotărârilor, spre a se vedea motivele pe cari s'a basat instanța judecătorească când a tranșat un litigiu. Această primă parte a meritoasei lucrări a d-lui Fratoșteanu coprinde adnotarea articolelor 1 până la 941.

Prețul acestei prime părți este de 6 Lei și se găsește de vândare la tipografia „Gutenberg“ și la toate librăriile.

INSCIINTARE

Incetând din viață subit D-l Theodor Eftimiu, și regulându-se succesiunea sa la Tribunalul Ilfov secția II-a, Tutricea legală și Consiliul de familie doresc ca, în timpul cel mai apropiat să fie puși în cunoștință de persoanele cari având afaceri cu decedatul, au de reclamat ce-va de la Succesorii săi. În consecință, roagă pe toți aceia cari au avut asemenea afaceri să bine-voiască a face cunoscut în scris, pretențiunile lor, în termen de 10 zile de la această publicațiune, D-lui avocat Constantin I. Stoicescu, strada Batiște No. 6.

Alexandru Culoglu

Licențiat în drept
AVOCAT

București. — 2 Str. Pitar Moșu, 2. — București.